

Forfatter: Holberg, Ludvig

Titel: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

Citation: Holberg, Ludvig: "Værker i tolv bind 9: Niels Klim", i Holberg, Ludvig: *Værker i tolv bind 9: Niels Klim*, udg. af F. J. BILLESKOV JANSEN ; Volmer Rosenkilde , Rosenkilde og Bagger, 1969-1971, s. 394. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-holberg09-shoot-idm139856960170688/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i tolv bind 9: Niels Klim

MORALSKE FABLER

Prøverne vare giorte, blev Prisen tildømt Storken. Over dette besværgede Høgen sig heftigen, foregivende, at hans Tale for upartiske Dommere altid kunde veye op mod Storkens. Men ham blev svaret, at, endskiønt begge Moraler vare lige gode i sig selv, kunde de dog ikke dømmes at være lige gode, saasom den eene var holden af en uskyldig Stork, men den anden af en Rov-Fugl.

Fabelen lærer, at, naar to gjør et og det samme, er det derfor ikke eet og det samme: Dens Prædiken haver best Virkning, hvis Levnet svarer til Lærdommen.

140. Fabel.

Ulvens sidste Skriftemaal.

Da Ulven af en langvarig Sygdom var bleven saa udtæret, at hand merkede sit Time-Glas at være udrundet, lod han til sig kalde sine Børn, hvilke han opmuntrede til Dyd, og at træde udi sine Fodspor. Han sagde blant andet: I vide, kiære Børn! at jeg stedse haver offret til Guderne den 10de Deel af alt det Bytte, jeg haver erhvervet, saa at jeg derfor kand døe med en god Samvittighed. Hans Hustrue, som og var nærværende, sagde da, at disse Formaninger vare u-nødvendige, saasom hun var forvisset om, at de kiære Børn vilde troeligen følge deres Faders Exempel, saavel udi at røve som udi at offre.

141. Fabel.

Rotten excommuniceret af Munkene.

En Rotte, som opholdt sig udi en Kloster-Kirke, og som engang var overbeviist at have gnavet og fordervet en Bibel, som laae paa Alteret, blev af Munkene for saadan Misgierning sat udi Kirkens Band. Rotten appellerede fra denne Ret til Stadens Prælat, og ved Vidner bevisede, at det var en Bog, som Munkene aldrig brugte, saa at det kunde være lige meget enten den blev fortæret af Rotter eller af Møll. Prælaten spurte derpaa, om han ikke havde

MORALSKE FABLÆR

beskadiget Alter-Klædet, og, da han hørte, at det var urørt, sagde han: I saa Maade er jo ingen Skade skeed, hvorpaa han frikiendte Rotten, og løsedede ham af Kirkens Band.

Fabelen lærer, at Kirkens Ornamentter ere udi visse Kloostere meer udi Priis end Bibler, som ikke bruges.

142. Fabel.

Geistlige Gaver.

Da en stor U-lykke engang skeede udi Skoven, hvorved adskillige Dyr geraadede udi yderste Elendighed, lode de Beskadigede anholde om en Collect, hvilken dem og blev bevilged. Alle Dyr fra Løver indtil Madiker, fandtes vilige at give hver efter sin Formue; men ingen lod see større Generositet end Hierophiterne eller de hellige Slangere; thi deres Gaver vare store og overflødige, og bestode alle ikke udi forgængelige Ting, men udi Ønsker og tusinde Vel-signelser, som ikke kunde opveyes med Penge.

Fabelen sigter paa de Munke og Geistlige, som have paastaet Befrielse fra almindelige Byrder og Paalæg, sigende, at deres Ønsker og Bønner kand ballancere mod andre Stænders Gaver og Tilskud, og foregivende sig til intet andet at være pligtige, endskiønt de leve udi største Velstand og Rigdom.

143. Fabel.

Tvende Marcotentere.

Udi en Kriig, som blev ført mellem tvende Nationer, vare to Øll-Tappere antagne i een af Krigs-Hærene til Marcotentere: Begges Telte stode tet ved hinanden; Den eene Øll-Tapper havde udi sit Telt en Tønde fuld af godt Øll, som han holdt tilfals udi Leyeren, og raabte ideligen til de Forbigaaende: Her er skjønt Øll 4re Skilling for Kanden. Den anden, som allerede havde udsoldt, speculerede paa, hvorledes han paa sin Medbroders Bekostning kunde blive